

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 11CoCsp/22/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6125273739
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 02. 2026
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Danica Kočíčková
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2026:6125273739.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Danice Kočíčkovej a sudcov JUDr. Renáty Deákovej a JUDr. Jozefa Zlochu ako členov senátu, v spore žalobcu: MINIHOTOVOST, SE, IČO: 043 55 211, so sídlom námestí T. G. Masaryka 2392/17, 690 02 Břeclav, Česká republika, zastúpeného JUDr. Katarínou Hegedúšovou, advokátkou so sídlom Majerníkova 3/A, 841 05 Bratislava – mestská časť Dúbravka, IČO: 42 185 190, adresa na doručovanie: A. XX, XXX XX B., proti žalovanému: C. D., nar. XX. XX. XXXX, bytom E. C. XXX, XXX XX F. E., o zaplatenie 350,-Eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Banská Bystrica č. k. 23Csp/13/2025-49 z 20. augusta 2025, takto

rozhodol:

- I. Rozsudok okresného súdu potvrdzuje.
- II. Žalovanému nepriznáva náhradu trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Banská Bystrica (ďalej len „okresný súd“ alebo „súd prvej inštancie“) rozsudkom z 20. augusta 2025 č. k. 23Csp/13/2025-49 žalobu žalobcu zamietol (výrok I.). O trovách konania rozhodol tak, že žalovanému náhradu trov konania voči žalobcovi nepriznáva (výrok II.).

1.1 Z odôvodnenia odvolaním napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie vyplýva, že žalobca sa žalobou podanou voči žalovanému domáhal zaplatenia sumy 350,- Eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne od 14. mája 2022 do zaplatenia a náhrady trov konania a to titulom „Smlouvy o úvěru č. 624628“ zo dňa 25. februára 2022 (ďalej len „Zmluva“ alebo „predmetná zmluva o úvere“), uzatvorenej elektronicky, prostredníctvom (ďalej len „VPPÚ“). Žalobca odôvodnil žalobu tým, že žalovaný sa prostredníctvom webovej stránky www.minipozicka.sk registroval a požiadal žalobcu o poskytnutie úveru vo výške 350 Eur. Pri registrácii a odoslaní žiadosti o poskytnutie úveru žalovaný zároveň potvrdil, že súhlasí so Zmluvou, Všeobecnými podmienkami poskytnutia úveru a že údaje, ktoré poskytol žalobcovi ako veriteľovi, sú pravdivé. Na základe Zmluvy žalobca ako veriteľ poskytol žalovanému ako dlžníkovi úver vo výške 350 Eur, ktorý sa žalovaný zaviazal žalobcovi vrátiť spolu s celkovými nákladmi spojenými s úverom vo výške 100,- Eur, t. j. zaviazal sa zaplatiť mu celkovú čiastku vo výške 450,- Eur, a to do 28 dní od poskytnutia úveru. Vzhľadom k tomu, že žalovaný svoj záväzok voči žalobcovi ako veriteľovi neplnil riadne a včas, stal sa tento záväzok žalovaného splatným, a to dňom 13. 05. 2022. Dňa 03. 02. 2025 zaslal žalobca žalovanému písomnú výzvu na úhradu dlhu. Žalovaný však i napriek tomu neuhradil žalobcovi žiadnu platbu, preto si žalobca uplatnil nárok na zaplatenie dlžnej sumy voči žalovanému podaním žaloby na súd a v zmysle nariadenia vlády ČR č. 351/2013 Sb. v znení neskorších predpisov si okrem istiny žalobca uplatnil voči žalovanému aj nárok na zákonný úrok z omeškania vo výške 5 % ročne od 14. 05. 2022 do zaplatenia.

1.2 Okresný súd v odôvodnení odvolaním napadnutého rozsudku uviedol, že vzhľadom na to, že jedná o spor s cudzím prvkom, kde v pozícii žalobcu vystupuje právnická osoba, ktorá má v zmysle výpisu z Obchodného registra vedeného Krajským súdom v Brne svoje sídlo v Českej republike a na území Slovenskej republiky nevykonáva prostredníctvom organizačnej zložky podnikateľskú činnosť, prioritne skúmal právomoc slovenských súdov a príslušnosť Okresného súdu Banská Bystrica vec prejednať a rozhodnúť. Citoval čl. 17 ods. 1 a čl. 18 ods. 2 Nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) č. 1215/2012 z 12 decembra 2012 o právomoci a o uznávaní a výkone rozsudkov v občianskych a obchodných veciach (Nariadenie Brusel I.) a dospel k záveru, že je daná právomoc a aj príslušnosť Okresného súdu Banská Bystrica konať o žalobe žalobcu. Považoval za nepochybné, že ide o spotrebiteľský záväzkový vzťah. Konštatoval, že žalobca má sídlo v Českej republike, svoju podnikateľskú činnosť smeruje do Slovenskej republiky, v ktorej má žalovaný ako spotrebiteľ bydlisko, pričom žalobca ponúka spotrebiteľom možnosť uzavrieť zmluvu o úvere prostredníctvom slovenskej webovej stránky www.minipozicka.sk.

1.3 Okrem otázky právomoci slovenských súdov a príslušnosti Okresného súdu Banská Bystrica sa okresný súd zaoberal aj otázkou rozhodného práva vychádzajúc z Nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (ES) č. 593/2008 (Nariadenie Rím I). Konštatoval, že zo záhlavia Zmluvy je zrejmé, že zmluvný vzťah medzi žalobcom a žalovaným vznikol v zmysle zákona č. 89/2012 Sb., Občiansky zákonník a zákona č. 257/2016 Sb. o spotrebiteľskom úvere. Konštatoval, že podľa bodu 4. VPPÚ sa na vzťahy neupravené Zmluvou ani VPPÚ použijú ustanovenia právneho poriadku Českej republiky, najmä príslušné ustanovenia Občianskeho zákonníka, zákona č. 257/2016 Sb. a zákona č. 634/1992 Sb. o ochrane spotrebiteľa. Vychádzajúc z uvedeného okresný súd z úradnej povinnosti skúmal, či sa v tomto prípade jedná o voľbu českého práva na daný spor. Ustálil, že žalobca ako zahraničná právnická osoba vykonáva podnikateľskú činnosť, predmetom ktorej je poskytovanie spotrebiteľských úverov na základe povolenia na ponúkanie a poskytovanie spotrebiteľských úverov v Českej republike, ktoré mu udelila Česká národná banka. Predmetná zmluva o úvere je zmluvou uzavretou medzi zahraničným podnikateľom a spotrebiteľom, ktorý má obvyklý pobyt na území Slovenskej republiky; z uvedeného dôvodu sa Zmluva uzatvorená medzi žalobcom a žalovaným spravuje v zmysle čl. 6 ods. 1 písm. b) Nariadenia Rím I. slovenským právny poriadkom.

1.4 Z predloženej Zmluvy okresný súd zistil, že voľba českého práva nebola v Zmluve individuálne a teda ani platne zmluvnými stranami dohodnutá v zmysle čl. 3 Nariadenia Rím I, pretože žalobca nepreukázal, že by voľba českého práva bola urobená výslovne alebo jasne preukázaná ustanoveniami Zmluvy a ani okolnosti prípadu podľa okresného súdu nenasvedčujú, že medzi stranami sporu došlo k voľbe českého práva. Zdôraznil, že odkaz uvedený v čl. 4 VPPÚ (že „na úpravu vzťahov neupravených Zmluvou ani VPPÚ sa použijú ustanovenia právneho poriadku Českej republiky“) nemožno považovať za výslovnú voľbu českého práva, vzhľadom k tomu, že VPPÚ majú k Zmluve iba vysvetľujúci charakter. Rovnako je podľa okresného súdu zrejmé, že VPPÚ boli žalovaným podpísané elektronicky, pričom sa jedná o jednostranný, opakovane používaný formulár, ktorý žalovaný nemohol žiadnym spôsobom ovplyvniť, resp. zmeniť, preto možno konštatovať, že skutočnosti uvedené v úvodných ustanoveniach Zmluvy a VPPÚ nie sú výsledkom konsenzu a prejavu vôle oboch zmluvných strán. Takéto jednostranné určenie rozhodného práva okresný súd nepovažoval za voľbu spotrebiteľa podľa čl. 6 ods. 2 Nariadenia Rím I. a konštatoval, že za rozhodné právo, ktoré je v danej veci potrebné aplikovať považuje právo Slovenskej republiky, a to z rovnakého dôvodu ako posúdil svoju právomoc, to znamená z dôvodu, že žalobca smeruje svoju podnikateľskú činnosť na územie Slovenskej republiky ako krajiny obvyklého pobytu spotrebiteľa – žalovaného (čl. 6 ods. 1 písm. a/ a písm. b/ Nariadenia Rím I.).

1.5 Vo vzťahu k platnosti predmetnej zmluvy o úvere okresný súd v odôvodnení odvolaním napadnutého rozsudku konštatoval, že mu je z vlastnej činnosti (§ 186 CSP) a potom čo nahliadol do zoznamu veriteľov a zoznamu iných veriteľov, ktorý je vedený Národnou bankou Slovenska (zverejneného na webovej stránke Národnej banky Slovenska) a upozornenia Národnej banky Slovenska, že žalobca nemá povolenie na poskytovanie úverov a iných úverov a pôžičiek na území Slovenskej republiky zrejmé, že žalobca nemá udelené povolenie Národnou bankou Slovenska na poskytovanie spotrebiteľských úverov na území Slovenskej republiky. Keďže veritelia môžu na území Slovenskej republiky ponúkať a poskytovať spotrebiteľské úvery len na základe povolenia udeleného Národnou bankou Slovenska, okresný súd dospel k záveru, že žalobca ako nebankový subjekt a veriteľ poskytol žalovanému v postavení spotrebiteľa peňažnú pôžičku bez toho, aby mu bolo udelené zákonom č. 129/2010 Z. z. (§ 24) vyžadované povolenie poskytovať spotrebiteľské úvery. Z uvedeného dôvodu považoval predložený

Zmluva v zmysle § 11 ods. 3 zákona č. 129/2010 Z. z. v spojení s § 39 Občianskeho zákonníka za absolútne neplatný právny úkon.

1.6 Vzhľadom k tomu, že medzi stranami sporu nevznikol platne zmluvný vzťah, okresný súd žalobou uplatnený nárok žalobcu posúdil ako nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia z dôvodu plnenia z neplatného právneho úkonu. V uvedenej súvislosti okresný súd v odôvodnení odvolaním napadnutého rozsudku konštatoval, že nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia je možné sa domáhať v premlčacej dobe upravenej v § 107 Občianskeho zákonníka. Subjektívna premlčacia doba (§ 107 ods. 1 Občianskeho zákonníka) začína plynúť okamihom, kedy oprávnený zistí skutkové okolnosti, z ktorých možno zistiť vznik bezdôvodného obohatenia na jeho úkor, a to aspoň v takej výške (objektívne vyčísliteľnej v peniazoch), že právo na vydanie bezdôvodného obohatenia možno dôvodne uplatniť na súde. Pre začiatok plynutia objektívnej premlčacej doby, a to tak 3-ročnej, ako aj 10-ročnej je rozhodujúci okamih, keď k získaniu bezdôvodného obohatenia skutočne (fakticky) došlo s tým, že po uplynutí premlčacej doby sa právo na vydanie bezdôvodného obohatenia premlčí.

1.7 V nadväznosti na uvedené okresný súd v odôvodnení odvolaním napadnutého rozsudku uviedol, že žalobca neuviedol, kedy skutočne žalovanému poskytol peňažné prostriedky. Zmluva však bola uzavretá 25. februára 2022, preto okresný súd predpokladal, že v tento deň poskytol žalobca žalovanému peňažné prostriedky vo výške 350 Eur. Už v tento deň mal žalobca podľa názoru okresného súdu vedomosť, že žalovaný sa na jeho úkor bezdôvodne obohatil, pretože žalobca v rozpore so slovenskou právnou úpravou poskytoval na území Slovenskej republiky úvery bez povolenia na takúto činnosť od Národnej banky Slovenska. Z uvedeného okresný súd vyvodil, že subjektívna premlčacia doba na vydanie bezdôvodného obohatenia uplynula dňa 25. februára 2024 a že objektívna premlčacia doba na vydanie bezdôvodného obohatenia uplynula dňa 25. 02. 2025. V uvedenej súvislosti okresný súd v odôvodnení odvolaním napadnutého rozsudku uviedol, že vzhľadom k tomu, že žalobca podal žalobu na súd dňa 09. 04. 2025, nárok žalobcu bol v čase podania žaloby už premlčaný. Zdôraznil, že podľa § 54a Občianskeho zákonníka bol povinný prihliadnuť na premlčanie nároku žalobcu z úradnej povinnosti, vzhľadom k tomu, že v danom prípade sa nepochybne jedná o spor zo spotrebiteľskej zmluvy. V závere odôvodnenia odvolaním napadnutého rozsudku okresný súd uviedol, že vzhľadom na všetky uvedené argumenty žalobu z dôvodu premlčania zamietol.

1.8 Na rozhodnutie o nároku na náhradu trov konania okresný súd aplikoval § 255 ods.1 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“). Konštatoval plný úspech žalovaného v konaní, avšak z dôvodu, že žalovanému v konaní žiadne trov konania nevznikli, nárok na náhradu trov konania žalovanému nepriznal.

2. Proti rozsudku súdu prvej inštancie podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalobca (ďalej aj „odvolateľ“). V petite odvolania žalobca navrhol, aby odvolací súd odvolaním napadnutý rozsudok okresného súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. V rámci odvolacích dôvodov uplatnených v zmysle ust. § 365 ods.1 písm. b), d), e), f) a h) CSP žalobca v odvolaní uviedol, že súd prvej inštancie mu nesprávnym procesným postupom znemožnil, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, že konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, že súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

2.1 Žalobca v odvolaní ďalej uviedol, že sa stotožnil s názorom okresného súdu, že predmetná zmluva o úvere je zmluva spotrebiteľská, vyjadril však nesúhlas so skutkovým a právnym posúdením veci podľa slovenského práva. Za nesprávny považoval žalobca aj záver súdu prvej inštancie týkajúci sa absolútnej neplatnosti predmetnej zmluvy o úvere z dôvodu absencie povolenia udeleného žalobcovi na poskytovanie spotrebiteľských úverov Národnou bankou Slovenska, z dôvodu posúdenia žalobou uplatneného nároku žalobcu ako nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia a z dôvodu následnej aplikácie právnej úpravy premlčania v zmysle § 107 Občianskeho zákonníka, keď okresný súd posúdil žalobou uplatnený nárok žalobcu ako premlčaný z dôvodu uplynutia dvojročnej subjektívnej premlčacej doby.

2.2 Na podporu svojej argumentácie, že na poskytovanie úverov v rámci Európskej únie mu postačuje povolenie udelené Českou národnou bankou, žalobca poukázal v odvolaní na rozhodnutie Súdneho dvora EÚ C-630/17 Anica Milivojević vs. Raiffeisenbank St. Stefan Jagerberg Wolfsberg eGen zo dňa 14.02.2019. Mal za to, že v tejto veci Súdny dvor EÚ jasne uviedol, že akékoľvek ustanovenia národného práva ustanovujúce neplatnosť zmluvy o úvere uzavretej medzi národným spotrebiteľom a zahraničným veriteľom nemajúcim príslušné povolenie v krajine národného spotrebiteľa nie je prípustné a nemožno na jeho základe vyvodiť neplatnosť zmluvy o úvere. Záver súdu prvej inštancie o tom, že predmetná zmluva o úvere je neplatná z dôvodu, že žalobca nemá oprávnenie na poskytovanie spotrebiteľských úverov v Slovenskej republike nezodpovedá podľa žalobcu aktuálnej judikatúre Súdneho dvora EÚ.

2.3 Žalobca poukázal v odvolaní na článok 49, 54 a 56 Zmluvy o fungovaní Európskej únie a uviedol, že je potrebné vychádzať zo základných pravidiel v nej zakotvených, a to konkrétne z čl. 49 o práve usadiť sa, z čl. 54 o rovnakom zaobchádzaní a z čl. 56, v ktorom sa členským štátom Európskej únie zakazuje obmedzovať voľné poskytovanie služieb spoločnosťami „usídlenými v krajine Únie odlišnej od tej, ktorej príslušníkmi sú osoby, ktorým sú tieto služby určené“. Zdôraznil, že sloboda poskytovania služieb zaručuje, že poskytovatelia služieb pochádzajúci z krajín Únie môžu voľne ponúkať svoje služby bez akejkoľvek diskriminácie pre štátnu príslušnosť a rozhodujúce pritom je, aby v domovskej členskej krajine spĺňali podmienky stanovené štátom na založenie živnosti či podniku. V uvedenej súvislosti poukázal žalobca v odvolaní na rozhodnutia Súdneho dvora EÚ vo veciach C-76/90 (Manfred Säger), C-120/78 (Cassis de Dijon) a C-384/93 (Alpine Investments BV).

2.4 Súd prvej inštancie opomenul podľa žalobcu precedenčnú záväznosť rozhodnutí Súdneho dvora EÚ a povinnosť sa s relevantnou judikatúrou Súdneho dvora EÚ vysporiadať, čím porušil právo žalobcu na spravodlivý súdny proces, resp. dopustil sa tzv. inej vady konania, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Žalobca poukázal na rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I. ÚS 462/2022, v zmysle ktorého absencia uplatnenia pre vec relevantnej judikatúry Súdneho dvora EÚ je dostatočným dôvodom na to, aby Ústavný súd Slovenskej republiky ústavnou sťažnosťou napadnuté rozhodnutie zrušil.

2.5 Žalobca v odvolaní ďalej uviedol, že podľa jeho názoru nie je prijateľný záver, že k cezhraničnému poskytovaniu spotrebiteľských úverov veriteľom so sídlom v Českej republike prostredníctvom internetu a na základe oprávnenia udeleného Českou národnou bankou je potrebné aj udelenie povolenia zo strany Národnej banky Slovenska, pretože tomu bráni právo na slobodu pohybu služieb ako jedno zo základných práv založených primárnym právom Európskej únie. Právo spotrebiteľských úverov je v Európskej únii plne harmonizované Smernicou Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení Smernice Rady 87/102/EHS (ďalej len „Smernica 2008/48/ES“ alebo „Smernica“), a preto platí rovnako na území Českej republiky, ako aj na území Slovenskej republiky. Z uvedeného dôvodu postačí podľa názoru žalobcu oprávnenie na poskytovanie spotrebiteľských úverov, ktoré mu bolo udelené Českou národnou bankou ako subjektu so sídlom na území Českej republiky, ktorý nemá na území Slovenskej republiky umiestnený ani podnik ani organizačnú zložku.

2.6 Žalobca v odvolaní argumentoval tiež tým, že ani v prípade zahraničných bánk neplatí žiadna požiadavka pre nadobudnutie osobitnej bankovej licencie na území Slovenskej republiky a postačí len notifikácia príslušného orgánu - Českej národnej banky o zámere vykonávať činnosť v Slovenskej republike Národnej banke Slovenska. Ustanovuje tak ustanovenie § 11 ods. 2 zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách. Ak teda v prípade zahraničných bánk (ktorých regulácia je podstatne prísnejšia ako v prípade nebankových poskytovateľov spotrebiteľských úverov) postačuje „obyčajné“ oznámenie domovského orgánu dohľadu Národnej banke Slovenska, ktoré oznámenie vyžaduje právny predpis, v prípade nebankových poskytovateľov spotrebiteľských úverov, právny predpis nič také nevyžaduje.

2.7 Žalobca vyjadril v odvolaní nesúhlas so záverom súdu prvej inštancie o potrebe aplikácie slovenského práva na predmetný spor ako práva rozhodného, pričom spochybnil úvahu súdu prvej inštancie, že „žalobca smeruje svoju podnikateľskú činnosť na územie Slovenskej republiky“. V uvedenej súvislosti poukázal žalobca v odvolaní na recitál (odôvodnenie) čl. 6 Nariadenia Rím I., kde sa uvádza, že samotná internetová stránka ešte neznamená, či podnikateľ smeruje svoju činnosť (aj) vo vzťahu ku krajine obvyklého pobytu spotrebiteľa, pričom „nerozhoduje ani to, v akej mene sú vyjadrené ponúkané služby, ani jazyk stránky“. Rovnako podľa žalobcu v zmysle odbornej literatúry nerozhoduje ani to, či

sú na internetovej stránke uvedené e-mailové a telefónne kontakty, nakoľko ide o údaje nevyhnutné na kontaktovanie podnikateľa.

2.8 V rámci odvolacej argumentácie žalobca nesúhlasil tiež so záverom súdu prvej inštancie o absencii voľby práva v predmetnej zmluve o úvere. Zdôraznil, že strany sporu uzavreli predmetnú zmluvu o úvere v českom jazyku podľa právneho poriadku Českej republiky, na ktorý právny poriadok Českej republiky v Zmluve odkázali. Samotné uvedenie českých právnych predpisov v Zmluve je podľa názoru žalobcu dostačujúce pre voľbu českého práva. V uvedenej súvislosti žalobca v odvolaní uviedol, že podľa ustálenej judikatúry postačuje z hľadiska voľby práva (podľa § 262 Obchodného zákonníka) uviesť v záhlaví zmluvy ustanovenie zvoleného právneho predpisu, čo je možné per analogiam aplikovať aj na voľbu právneho poriadku. V tomto zmysle poukázal žalobca v odvolaní na rozsudok Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. 33Odo/1306/2005 z 27. novembra 2007. Aplikácia českého právneho poriadku v danom prípade nie je a ani nemôže byť pre žalovaného ako spotrebiteľa menej výhodná, pretože právna úprava poskytovania spotrebiteľských úverov je v Európskej únii plne harmonizovaná v podobe Smernice. Smernica predstavuje koncept úplného zakomponovania práva Únie do národných poriadkov členských štátov a nie minimálny štandard ochrany; právna ochrana v prípade zmlúv o spotrebiteľskom úvere musí byť teda v každom členskom štáte Európskej únie rovnaká. Súd prvej inštancie bol podľa žalobcu povinný aplikovať vo veci české právo (ktoré pre spotrebiteľa nie je menej výhodné) upravujúce poskytovanie spotrebiteľských úverov a podľa neho posúdiť nárok žalobcu uplatnený podanou žalobou.

2.9 Žalobca považoval za nesprávny aj záver súdu prvej inštancie týkajúci sa plynutia premlčacej doby, keď súd prvej inštancie počítal začiatok plynutia premlčacej doby od uzavretia Zmluvy. V uvedenej súvislosti argumentoval žalobca v odvolaní tým, že z § 11 ods. 3 zákona č. 129/2010 Z. z. vyplýva povinnosť spotrebiteľa vydať bezdôvodné obohatenie nie okamžite, ale až v lehote podľa zmluvy. Ak teda súd prvej inštancie počítal začiatok plynutia premlčacej doby od uzavretia Zmluvy, konal podľa žalobcu v priamom rozpore s § 11 ods. 3 zákona č. 129/2010 Z. z.. Žalobca považoval tiež za nesprávny záver súdu prvej inštancie o uplynutí subjektívnej premlčacej doby v zmysle § 107 ods. 1 Občianskeho zákonníka, argumentujúc tým, že v čase uzavretia predmetnej zmluvy o úvere nemal žiadnu vedomosť o tom, že spotrebiteľom s obvyklým pobytom na území Slovenskej republiky má právo poskytovať spotrebiteľské úvery iba na základe povolenia Národnej banky Slovenska. Navrhol, aby odvolací súd odvolaním napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

3. Žalovaný sa k odvolaniu žalobcu nevyjadril.

4. Krajský súd, ako súd odvolací (§ 34 ods. 1 CSP), prejednal odvolanie žalobcu z dôvodov a v rozsahu danom ust. § 379 a ust. § 380 CSP, bez nariadenia pojednávania podľa ust. § 385 ods. 1 CSP (a contrario) a odvolaním napadnutý rozsudok okresného súdu (ako súdu prvej inštancie) v zmysle § 387 ods. 1, 2 CSP ako vecne správny potvrdil.

5. Predmetom odvolacieho konania je preskúmanie správnosti záverov súdu prvej inštancie z hľadiska žalobcom uplatnených odvolacích dôvodov.

6. Podľa čl. 3 ods. 1. Nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (ES) č. 593/2008 zo 17. júna 2008 o rozhodnom práve pre zmluvné záväzky (Rím I) zmluva sa spravuje právnym poriadkom, ktorý si zvolia zmluvné strany. Voľba musí byť urobená výslovne alebo jasne preukázaná ustanoveniami zmluvy alebo okolnosťami prípadu. Zmluvné strany si môžu zvoliť právny poriadok, ktorým sa bude spravovať celá zmluva alebo len jej časť.

7. Podľa čl. 6 ods. 1. Nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (ES) č. 593/2008 zo 17. júna 2008 o rozhodnom práve pre zmluvné záväzky (Rím I) bez toho, aby boli dotknuté články 5 a 7, zmluva uzavretá fyzickou osobou na účel, ktorý sa môže považovať za patriaci do oblasti mimo jej predmetu činnosti alebo výkonu povolania (ďalej len „spotrebiteľ“), s inou osobou, ktorá koná v rámci svojho predmetu činnosti alebo výkonu povolania (ďalej len „podnikateľ“), sa spravuje právnym poriadkom krajiny obvyklého pobytu spotrebiteľa za predpokladu, že podnikateľ: a) vykonáva svoju obchodnú alebo podnikateľskú činnosť v krajine obvyklého pobytu spotrebiteľa alebo b) akýmkoľvek spôsobom smeruje takú činnosť na túto krajinu alebo niekoľko krajín vrátane tejto krajiny a zmluva patrí do rozsahu tejto činnosti.

8. Po prejednaní odvolania žalobcu odvolací súd uvádza, že súd prvej inštancie správne vo veci aplikoval právo Slovenskej republiky, keďže voľbu práva v predmetnej zmluve o úvere nepovažoval za voľbu práva podľa čl. 3 ods. 1 Nariadenia Rím I. a v nadväznosti na to v súlade čl. 6 ods. 1. písm. a), b) Nariadenia Rím I. určil za právo rozhodné právo Slovenskej republiky. Voľba práva v predmetnej zmluve o úvere nenapĺňa znaky voľby práva v zmysle čl. 3 ods. 1 Nariadenie Rím I, pretože nebola výslovne urobená, ani nebola jasne preukázaná ustanoveniami Zmluvy a ani okolnosti prípadu nenasvedčujú, že medzi zmluvnými stranami došlo k dohode o voľbe práva. V záhlaví predmetnej zmluvy o úvere je síce uvedené, že Zmluva bola uzatvorená podľa zákona č. 89/2012 Sb., Občanský zákonník a zákona č. 257/2016 Sb. o spotrebiteľskom úvere a v bode 4 VPPÚ je uvedené, že na úpravu vzťahov neupravených zmluvou, ani VPPÚ sa použijú ustanovenia právneho poriadku Českej republiky, voľba práva musí byť však výsledkom slobodnej vôle oboch zmluvných strán, čo si vyžaduje, aby boli zo strany veriteľa poskytnuté spotrebiteľovi všetky potrebné informácie o možnosti voľby práva a predovšetkým informácie o tom, čo tá-ktorá voľba práva konkrétne pre spotrebiteľa znamená.

9. Pokiaľ žalobca argumentoval v odvolaní tým, že dohoda o voľbe práva bola obsiahnutá aj v čl. 4 VPPÚ, ktoré tvoria neoddeliteľnú súčasť predmetnej zmluvy o úvere, odvolací súd poukazuje na rozsudok Súdneho dvora EÚ vo veci C-191/15 z 28. júla 2016, v dôvodoch ktorého Súdny dvor EÚ uviedol: „Článok 3 ods. 1 smernice Európskeho parlamentu a Rady 93/13/EHS z 5. apríla 1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách sa má vykladať v tom zmysle, že podmienka spadajúca do všeobecných obchodných podmienok podnikateľa, ktorá nebola individuálne dohodnutá a podľa ktorej sa zákon členského štátu, v ktorom má sídlo tento podnikateľ, vzťahuje na zmluvu uzatvorenú prostredníctvom elektronického obchodu so spotrebiteľom, je nekalá, ak uvedie tento spotrebiteľa do omylu tým, že vytvorí dojem, že na zmluvu sa vzťahuje iba právo tohto členského štátu, a neinformuje ho o tom, že má takisto k dispozícii na základe článku 6 ods. 2 nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (ES) č. 593/2008 zo 17. júna 2008 o rozhodnom práve pre zmluvné záväzky (Rím I) právo domáhať sa ochrany, ktorú mu zaručujú kogentné ustanovenia práva, ktoré by sa uplatnilo, keby neexistovala táto podmienka, čo prináleží overiť vnútroštátnemu súdu vzhľadom na všetky relevantné okolnosti.“ Z uvedeného rozhodnutia Súdneho dvora EÚ je zrejmé, že dojednanie obsiahnuté v čl. 4 VPPÚ je potrebné považovať za neprijateľnú a teda neplatnú zmluvnú podmienku, pretože žalobca nepreukázal, že žalovaný bol informovaný o tom, že „má takisto k dispozícii na základe článku 6 ods. 2 nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (ES) č. 593/2008 zo 17. júna 2008 o rozhodnom práve pre zmluvné záväzky (Rím I) právo domáhať sa ochrany, ktorú mu zaručujú kogentné ustanovenia práva, ktoré by sa uplatnilo, keby neexistovala táto podmienka“.

10. Keďže súd prvej inštancie považoval žalobcom tvrdenú voľbu práva za neplatnú, bolo potrebné určiť rozhodné právo v súlade s Nariadením Rím I.. V konaní nebolo sporné, že medzi stranami sporu ide o spotrebiteľský právny vzťah. Súdom prvej inštancie v súlade s čl. 6 ods. 1. písm. b) Nariadenia Rím I správne uzavrel, že predmetná zmluva o úvere sa spravuje právnym poriadkom krajiny obvyklého pobytu spotrebiteľa, teda právnym poriadkom Slovenskej republiky. Je nepochybné, že obvyklý pobyt žalovaného ako spotrebiteľa je na území Slovenskej republiky. Zároveň bola splnená aj podmienka, že žalobca ako podnikateľ smeruje svoju podnikateľskú činnosť v oblasti poskytovania spotrebiteľských úverov na územie Slovenskej republiky.

11. Odvolaciu námietku žalobcu, že ako veriteľ vykonáva činnosť len v Českej republike a samotná webová stránka ešte neumožňuje prijať záver o smerovaní jeho činnosti na krajinu obvyklého pobytu spotrebiteľa odvolací súd považoval za neopodstatnenú. Z vykonaného dokazovania vyplynulo, že žalobca poskytuje služby prostredníctvom internetových stránok, ktoré majú doménu.sk, všetky bankové účty uvedené v Zmluve sú slovenské, úver je poskytovaný v mene Eur, z čoho je zrejmé, že žalobca smeruje svoju činnosť do krajiny obvyklého pobytu spotrebiteľa. Na uvedenom nič nemení ani tá skutočnosť, že Zmluva je písaná v českom jazyku a je v nej uvedené, že sa uzatvára podľa právnych predpisov platných v Českej republike.

12. Odvolací súd považuje za správny aj záver súdu prvej inštancie, že predmetná zmluva o úvere je absolútne neplatným právnym úkonom. Išlo o krátkodobú pôžičku s lehotou splatnosti 28 dní, teda nešlo o spotrebiteľský úver v zmysle zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov, ale o inú pôžičku (ktorá sa musela splatiť v lehote nepresahujúcej tri mesiace) poskytovanú spotrebiteľom, v dôsledku čoho bolo potrebné rešpektovať ustanovenia zákona č. 129/2010 Z. z., konkrétne § 24 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z. z., v zmysle ktorého platí

zákaz poskytovať iné úvery a pôžičky bez povolenia NBS alebo nad rozsah tohto povolenia. Keďže nebolo sporné, že žalobca poskytuje úvery na území Slovenskej republiky bez povolenia NBS, súd prvej inštancie správne posúdil predmetnú zmluvu o úvere ako zmluvu absolútne neplatnú.

13. Vo vzťahu k záveru súdu prvej inštancie týkajúceho sa absencie povolenia NBS na poskytovanie spotrebiteľských úverov, iných úverov a pôžičiek na území Slovenskej republiky na strane žalobcu, žalobca argumentoval v odvolaní porušením práva na spravodlivý súdny proces, ktorú argumentáciu odôvodnil tým, že súd prvej inštancie ignoroval rozsudok Súdneho dvora EÚ vo veci C-630/17 z 14. februára 2019. Po prejednaní odvolania žalobcu z hľadiska uvedenej odvolacej námietky, odvolací súd uvádza, že (prvá) prejudiciálna otázka vnútroštátneho - chorvátskeho súdu sa v tomto prípade (vo veci C-630/17) týkala zákona o neplatnosti zmlúv o úvere s medzinárodným prvkom, ktorý nadobudol účinnosť 14. júla 2017 a tento v ustanovení § 10 upravil, že zmluvy o úvere s medzinárodným prvkom, ktoré boli uzatvorené v Chorvátskej republike pred nadobudnutím účinnosti tohto zákona medzi dlžníkmi a veriteľmi bez povolenia, sú absolútne neplatné odo dňa ich uzatvorenia s následkami uvedenými v § 7 tohto zákona. Zmluva, ktorá bola predmetom konania na vnútroštátnom (chorvátskom) súde, bola uzatvorená 5. januára 2007 a bola na základe ustanovení takejto právnej úpravy neplatná, vzhľadom na jej retroaktívne uplatňovanie. Naproti tomu v prejednávanej veci nemožno konštatovať, že by zákon č. 129/2010 Z. z. pôsobil retroaktívne, nakoľko ustanovenie § 11 ods. 3 zákona č. 129/2010 Z. z. upravujúce neplatnosť zmlúv o úvere v prípade absencie povolenia NBS bolo účinné v našom právnom poriadku už v čase uzatvárania predmetnej zmluvy o úvere, uzatvorenej medzi žalobcom a žalovanou, a to tak vo vzťahu k veriteľom so sídlom v Slovenskej republike, ako aj vo vzťahu k veriteľom so sídlom v inom členskom štáte Európskej únie. Žalobca sa v rámci svojej odvolacej argumentácie odvolával na bod 75 odôvodnenia rozsudku Súdneho dvora EÚ vo veci C-630/17 z 14. februára 2019 bez zohľadnenia odlišností skutkového základu v konaní pred Súdnym dvorom EÚ a v prejednanom prípade. Odvolacia námietka žalobcu o nerešpektovaní uvedeného rozsudku Súdneho dvora Európskej únie súdom prvej inštancie, nie je preto opodstatnená.

14. Ani z ďalších rozhodnutí Súdneho dvora EÚ, na ktoré žalobca v odvolaní poukázal nevyplýva, že by rozsudok súdu prvej inštancie bol s nimi v rozpore, resp. že by išlo o skutkovo obdobné prípady, ako je tomu v tomto spore. V rozsudku vo veci C-120/78 (Cassis de Dijon) sa riešila iná otázka, a to otázka či je jednostranná požiadavka uložená predpisom jedného členského štátu na minimálny obsah alkoholu na účely predaja alkoholických nápojov vo všeobecnom záujme, ktorý by mal prednosť pred požiadavkami voľného obehu tovarov, pričom Súdny dvor EÚ dospel k záveru, že neexistuje žiadny závažný dôvod, prečo by sa alkoholické nápoje, pokiaľ sú legálne vyrábané a uvedené na trh v niektorom členskom štáte, nemohli uviesť na trh iných členských štátov a prečo by sa na ne mal vzťahovať zákonom stanovený zákaz uvádzania na trh nápojov s nižším obsahom alkoholu, ako je limit stanovený vnútroštátnym predpisom.

15. Z rozsudku vo veci C-76/90 (Manfred Säger) vyplýva, že sa týkal poskytovania patentovej obnovovacej služby, pri ktorej regulácii podľa Súdneho dvora EÚ nemecká právna úprava prekročila to, čo je nutné k ochrane verejného záujmu, keď stanovila, že osoby vykonávajúce túto činnosť, musia mať odbornú kvalifikáciu, ktorá je špecifická a neprimeraná potrebám príjemcov.

16. Pokiaľ ide o žalobcom citovanú pasáž z odôvodnenia rozsudku vo veci C-384/93 (Alpine Investments BV), uvedené rozhodnutie sa týkalo činnosti nazývanej ako „cold calling“ - telefonické kontaktovanie jednotlivcov s cieľom ponúknuť im rôzne finančné služby, kedy samotný členský štát poskytovateľa tejto služby uložil poskytovateľovi zákaz činnosti v tomto smere (bez jeho predchádzajúceho súhlasu), s čím sa Súdny dvor EÚ stotožnil a vyslovil, že členský štát, z ktorého sa uskutočňuje telefonát, je v najlepšom postavení na úpravu činnosti „cold calling“ a aj keby prijímajúci štát chcel zakázať operáciu „cold calling“ alebo ju chcel podriaďiť určitým podmienkam, nie je schopný zabrániť alebo kontrolovať telefonáty z iného členského štátu bez spolupráce s príslušnými úradmi tohto štátu.

17. Odvolací súd považoval za neopodstatnenú aj argumentáciu žalobcu týkajúcu sa vyžadovania povolenia NBS na poskytovanie úverov. Právna úprava poskytovania spotrebiteľských úverov je v Európskej únii plne harmonizovaná v podobe Smernice 2008/48/ES. Táto plná harmonizácia sa prejavuje v tom, že aj v českom zákone č. 257/2016 Sb. o spotrebiteľskom úvere je v ustanovení § 9 upravené, že nebankový poskytovateľ spotrebiteľského úveru je právnická osoba, ktorá je oprávnená poskytovať spotrebiteľský úver na základe oprávnenia k činnosti nebankového poskytovateľa

spotrebiteľského úveru, ktoré jej udelila Česká národná banka a v ustanovení § 135 ods. 1 uvedeného zákona sa uvádza, že dohľad nad dodržiavaním povinností poskytovateľa stanovených týmto zákonom a nariadením Komisie v prenesenej právomoci (EU) č. 1125/2014, vykonáva Česká národná banka. Zákon č. 257/2016 Sb. o spotrebiteľskom úveru je platný a účinný len na území Českej republiky a Česká národná banka udeľuje povolenia na poskytovanie spotrebiteľských úverov a vykonáva dohľad nad činnosťou veriteľov len na území Českej republiky. Česká národná banka neposkytuje teda spotrebiteľom s bydliskom, či obvyklým pobytom na území Slovenskej republiky právnu ochranu spočívajúcu v prípadných sankciách za porušenie predmetných ustanovení zákona č. 257/2016 Sb. o spotrebiteľskom úveru. Každá smernica Únie sa usiluje o dosiahnutie určeného cieľa, pričom členské štáty si pri transpozícii smernice zachovávajú určitú mieru právomoci voľnej úvahy, nakoľko si môžu zvoliť spôsob a prostriedky dosiahnutia výsledku smernice v rámci vlastného právneho poriadku.

18. Odvolací súd v tomto smere dáva do pozornosti čl. 20 veta prvá Smernice 2008/48/ES, v zmysle ktorého členské štáty zabezpečia, aby veritelia podliehali dohľadu vykonávanému subjektom alebo orgánom nezávislým od finančných inštitúcií alebo, aby boli regulovaní. Na území Slovenskej republiky je takýmto orgánom dohľadu NBS, ktorá udeľuje povolenia na poskytovanie úverov, iných úverov a pôžičiek spotrebiteľom. V čl. 23 Smernice 2008/48/ES je uvedené, že členské štáty ustanovia pravidlá o sankciách za porušenie vnútroštátnych ustanovení prijatých na základe tejto smernice a prijmú všetky potrebné opatrenia, aby zabezpečili ich vykonávanie.

19. Vzhľadom na to, že zákon č. 129/2010 Z. z. predstavuje úplnú transpozíciu Smernice 2008/48/ES do slovenského právneho poriadku, predmetné ustanovenie čl. 20 uvedenej smernice sa do zákona č. 129/2010 Z. z. premietlo v ustanovení § 20 vo vzťahu k veriteľom (veriteľ je oprávnený ponúkať a poskytovať spotrebiteľské úvery len na základe povolenia udeleného Národnou bankou Slovenska) a v ustanovení § 24 vo vzťahu k iným veriteľom (iný veriteľ je oprávnený ponúkať a poskytovať úver alebo pôžičku, ktoré nie sú spotrebiteľským úverom, a ktoré sú poskytované inými veriteľmi spotrebiteľom, len na základe povolenia pre iného veriteľa udeleného NBS). Na uvedené potom nadväzuje ustanovenie § 11 ods. 3 veta prvá zákona č. 129/2010 Z. z. (v ktorom je transponovaný čl. 23 Smernice 2008/48/ES), ustanovujúce absolútnu neplatnosť zmluvy v prípade, že na jej základe poskytne peňažné prostriedky, ktoré by inak boli spotrebiteľským úverom, subjekt, ktorý k tomu nemá potrebné povolenie. Cieľ uvedenej smernice by totiž nebol naplnený, ak by na území členského štátu Únie, v ktorom má veriteľ sídlo, podliehala jeho podnikateľská činnosť udeleniu povolenia na poskytovanie spotrebiteľských úverov a dohľadu príslušnej centrálnej banky daného členského štátu, ale v prípade poskytovania spotrebiteľských úverov spotrebiteľom v inom členskom štáte, by ten istý veriteľ požiadavke takéhoto povolenia a dohľadu príslušnej centrálnej banky daného členského štátu nepodliehal, čím by jeho podnikateľská činnosť v krajine obvyklého pobytu spotrebiteľa ostala bez kontroly a spotrebiteľ by tak zostal bez ochrany garantovanej mu harmonizovanou smernicou. V nadväznosti na uvedené nepovažoval odvolací súd námietku žalobcu o obmedzovaní slobodného poskytovania služieb za opodstatnenú.

20. K námietke žalobcu, že súd prvej inštancie aplikáciu slovenského právneho poriadku na základe právneho predpisu z oblasti medzinárodného práva súkromného založil na inštitúte práva verejného, ktorým je otázka povolení na poskytovanie spotrebiteľských úverov, odvolací súd uvádza, že povolenie na poskytovanie spotrebiteľských úverov, iných úverov, či pôžičiek je na platnosť zmluvy vyžadované samotným ustanovením § 11 ods. 3 zákona č. 129/2010 Z. z., toto ustanovenie má povahu súkromnoprávnej normy, z ktorej súd prvej inštancie správne vychádzal.

21. Pokiaľ žalobca v odvolaní namietal záver súdu prvej inštancie o začiatku plynutia premlčacej doby na vydanie bezdôvodného obohatenia (s poukazom na ustanovenie § 11 ods. 3 zákona č. 129/2010 Z. z.), avšak bez toho, aby vysvetlil, aký význam má pochybenie súdu prvej inštancie pri určení začiatku plynutia premlčacej doby na správnosť rozhodnutia vo veci samej, odvolací súd uvádza, že odseku 42. odôvodnenia odvolaním napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie vyplýva, že súd prvej inštancie stanovil začiatok plynutia subjektívnej premlčacej doby odo dňa vyplatenia peňažných prostriedkov žalobcom žalovanému, t. j. od 25. 02. 2022. Odvolací súd na rozdiel od súdu prvej inštancie má za to, že subjektívna premlčacia doba na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia (§ 107 ods. 1 Občianskeho zákonníka) nemohla začať plynúť dňom poskytnutia peňažných prostriedkov žalobcom žalovanému, keďže splatnosť úveru bola medzi stranami sporu dohodnutá na deň 25. 03. 2022. Žalobca mal bez pochyby už v deň uzavretia predmetnej zmluvy o úvere 25. 02. 2022 vedomosť o tom, že nemá od

NBS povolenie poskytovať spotrebiteľom spotrebiteľské a iné úvery a pôžičky na území Slovenskej republiky, dôsledkom čoho je podľa § 11 ods. 3 zákona č. 129/2010 Z. z. neplatnosť predmetnej zmluvy o úvere. V tento deň však ešte žalobca nemohol vedieť o vzniku bezdôvodného obohatenia na strane žalovaného, keď až do 25. 03. 2022 musel čakať, či mu žalovaný dobrovoľne vráti peňažné prostriedky poskytnuté na základe Zmluvy. Až keď dňa 25. 03. 2022 žalovaný nevrátil žalobcovi na základe Zmluvy poskytnuté peňažné prostriedky, mohol sa žalobca dňom 25. 03. 2022 dozvedieť, že žalovaný sa na jeho úkor bezdôvodne obohatil, ktorým dňom začala plynúť subjektívna premlčacia doba, ktorá uplynula dňa 25. 03. 2024. Objektívna premlčacia doba začala plynúť tak, ako uviedol súd prvej inštancie, dňom poskytnutia peňažných prostriedkov žalobcom žalovanému - dňa 25. 02. 2022 a uplynula 25. 03. 2025. Žaloba žalobcu bola súdu prvej inštancie doručená dňa 10. apríla 2025, teda zjavne po uplynutí subjektívnej i objektívnej premlčacej doby. Toto čiastočné pochybenie súdu prvej inštancie v právnom posúdení veci vo vzťahu k začiatku plynutia subjektívnej premlčacej doby však nemalo vplyv na vecnú správnosť rozhodnutia vo veci samej. Správne súd prvej inštancie žalobu z dôvodu premlčania zamietol, pričom (a to v prípade posúdenia uplatneného nároku ako nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia).

22. Vo vzťahu k rozhodnutiu o náhrade trov konania žalobca v odvolaní neuviedol žiadne konkrétne odvolacie námietky, spochybňujúce správnosť rozhodnutia súdu prvej inštancie. Nakoľko odvolací súd považuje preskúmaný rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku vo veci samej za vecne správny a žalobca žiadnym relevantným spôsobom správnosť rozsudku súdu prvej inštancie vo výroku o náhrade trov konania nespochybnil (v prípade ktorého ani odvolací súd nezistil žiadne zjavné dôvody jeho nesprávnosti), nemožno jeho odvolanie týkajúce sa trov konania považovať za dôvodné.

23. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodoval v zmysle § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 262 ods. 1 a § 255 ods. 1 CSP. Podľa princípu úspech nárok na náhradu trov odvolacieho konania vznikol v plnom rozsahu v odvolacom konaní úspešnej žalovanej. Vzhľadom k tomu, že žalovaná bola v odvolacom konaní nečinná a z obsahu spisu vyplýva, že jej účasťou v odvolacom konaní trovy nevznikli, odvolací súd je nárok na náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

24. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Banskej Bystrici, ako súdu odvolacieho, pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP); dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) CSP (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 CSP nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP); na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii; ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP); dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania (t. j. ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpis) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom; dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP); povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je
a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).